

Felvidéki Híradó.

POLITIKAI HETILAP

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "
Egyes szám ára 20 fillér.	

A lap zsellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, a hirdetési és előfizetési pénzek a kiadónálra címzve Túrócz-Szent-Mártonba küldendők.

— Hirdetések legutjában, árszabály szerint. —
Lapunk számára hirdetéseket — eredeti árakban — minden bel- és külföldi hirdetői iroda elfogad.
Nyitelt soronként 40 fillér.

Hát sohase okulunk?

Sokszor, a kellenél is többször talán, de úgy látszik, még sem előszer fejtgettük azt a kérdést lapunkban, hogy itt a Felvidéken, ahol a fajmagyarság elenyésző kisebbségben van s a nem magyarjku elemeket vajmi nehéz fűzni, kapcsolni hozzánk, hogy velünk érezzenek s ahol nagy vakmerőséggel és zsinikus gonoszaggal, hol pedig alattomban, de mindig a magyarság, a magyar nemzet, a magyar haza rovására és veszedelmére üztött nemzetiségi csabításoknak és igazgatásoknak áldozatul ne essenek, a magyarság nem lehet bele könnyelműen és meggondolatlanul mindenféle pártalakulásokba és politikai kísérletekbe anélkül, hogy a saját magát s a magyar nemzeti eszme érdekeit ne kockáztatná és ellenfeleink malárra ne hajtja a vizet. Szívben és lélekben lehet a magyar ember itt a Felvidéken is akár függetlenségi, akár néppárti, akár pedig pártönkivül; kedve szerint duzzoghat, avagy szidhatja az „átkos kormányt” elveinek szögre akasztása, a nagy adók, az exekutor, a rossz közigazgatás, a militarizmus túltengése, a fizetési törvény létesítésének halogatása, a polgári házasság, a gyakori árvizek és egyéb csapások, a trafik és más egyéb való és képzelt sérelmek miatt, csak egyet nem tehet anélkül, hogy a rossz hazafasság gyanujába ne keveredjék, t. i. azt, hogy pártot üssön akkor, amikor a magyar nemzet és haza udvéről, jóvendőjéről, ezeknek biztosításáról van szó. A felvidéki magyar ember tehát, amikor politikai jogait gyakorolja, első sorban magyar legyen és jó hazafi, és csak másod-harmadsorban függetlenségi-, nép-, vagy egyéb párti. Az igazi magyar hazafi áll tudja rendelni s itt a Felvidéken kell is, hogy alárendelje egyéni politikai óhajait, törekvéseit és nézeteit annak a nagy és nemzeti életünkben mélyen belevágó szükségnek, amely szerint a magyarságnak, akár egyetért, akár nem ért egyet a pártpolitikában, ott ahol szemben találja magát a minket gyalázó, gyűlöllő és vesztünkre törő ellenséggel, váltsa vele előre kell nyomulnia és nem nyugodnia, nem pihennie addig; amíg az ellenséget le nem teperte, a

veszedelmet el nem hártotta. Itt a Felvidéken tehát ez idő szerint csak kétféle politika lehetséges: magyar és magyarellenes. Mihelyest magyarellenes politika nem lesz (ami pedig nagyon is távol eső időben remélhető, mert a nemzetiségi igazgatás sok embernek kenyeret, jólétet, hírnevet biztosít), lehet a Felvidéken a pártpolitikát is tüzni, lehetünk függetlenségi, nép stb. pártiak. Mivel pedig a magyar politika hivatalos képviselője a mindenkori magyar kormány, mert a magyar alkotmányos életnek, a magyar nemzet hatalmának és erejének ez a látható, megtestesült kifejezője, világos, hogy — bármint gondolkozunk is az egyes kormányok vagy kormányférfiak ténykedéséről, — a magyarságnak itt a Felvidéken és mindenütt, ahol magyarellenes, nemzetiségi áramlatok vannak, a kormány mellé kell sorakoznia, a mikor az alkotmányos élet esatamezején küzdünk, s bünt követ el maga és magyar nemzete ellen mindenki, aki akár pártot útve, más táborba száll és a magyarság látható kifejezőjének, a kormányának diadalát megnehezíti, avagy meghusítja, — vagy pedig félreláll és passzív nézi a magyarság nehéz küzdelmét, holottan hazafias kötelessége azt parancsolja, hogy részt vegyen benne. Háború idején nemcsak az ellenséghez szegődő, vagy annak szövetségese oldalán harcoló katonát, hanem a gyáva dezertort, a bujkáló anyámasszonyfiat is írgalmatlanul lelovják. Hát aki a nemzete dícsőségeért folytatott alkotmányos harcban félreláll, avagy pedig tettel is előmozdítja az ellenség győzelmét, vajjon mire teszi magát érdemessé? Vagy vallja magát magyarnak és oleselkedik is úgy, mint magyarhoz és magyar hazafihoz illik, vagy pedig vallja magát másnak, annak, ki a magyart gyűlölli, megveti s ekkor majd szemébe nézünk neki és elbánunk vele.

Azt kérdi az olvasó, hogy miért mondjuk el ezeket most, béke idején, amikor semmiféle választások nem készülnek; mikor még az országos politika horizontjain is oszlófélben vannak az ott hónapok óta gomolygó nehéz, sötét fellegek s higy az országgyűlésnek állítólag tervébe vett felosztatlása is már a valószínűtlenségek közé tartozik?

Nos, elmondjuk rövidesen ennek az okát.

Trencsénmegye felső részéből, hol Zsolnárról, hol máshonnan, sűrűn érkeznek a hírek, már némely ujságlapokban is volt egyik-másik olvasható, hogy ott egyrészt a cseh-tót omladina, másrészt pedig a néppárt lázas sietséggel szervezkedik, akár ha úgy volna, hogy Hannibal antepartas s már ki is hirdették volna az új választások napját.

Miért e szervezkedés, minek e sietség? Hát csak arra, hogy ha mégis valami lenne azokból a zavarosban halászni szeretőt mindenféle atyafiak által hön várt házfelosztatlásból és az új választásokból, készen legyenek a hálós s a jámbor tót halauskák vakon rohanjanak beléjük. Jól tudják azt ezek az urak, hogy a magyarság, a szabadelvű párt ha megmozdul, agyonnyomja őket s csúffá teszi terveiket, de arról is van tudomásuk, hogy ez a nagy, lomha test nehezen mozdul meg, akár ott az orra, a hatalmas kopolytája mellett vessék ki hálójukat a zavarosban halászók, nem törődik vele, hisz azért a pár halauskáért, amit a háló előre elfog, nem fog tönkremenni, kár volna tehát echauffrozni magát. Tehát vigan szöhetik és szövik a hálók fonalát és traktálják bődítő gebulával a jámbor tót, ebzigányt és egyéb halauskákat, hogy aztán vakon a hálókiba bomoljanak.

Most is ilyenforma hírt kaptunk Csacszárol s a levél vonatkozó része ekképen szól:

„A csaczi kerület választói, mióta csak új alkotmányos életünk éjtik, mindig és mindenkoron kormánypárti képviselőt választottak. Ez, tekintve, hogy itt a határszelen, hol Morvaországgal, Szilázia- és Galiciával határosak vagyunk, politikai alppal is birt (vagyis indokolva volt). Mert ha nálunk a kormánypárt jelöltje kívül más is fellépett, az eskais nemzetiségi programmal tette és tette, vagy pedig — mint a legutóbbi időben — néppárti, kihez persze a tót nemzetiséget is esatlakoztak. Mig mi, szabadelvű pártiak, a holnapal nem törődünk, a néppárt már is erősen szervezkedik a nosokára (?) bekvitézetet tartó választásra. E hó 17-én itt Csacszán értekeztetot tart a párt, a melyen jelen lesz az összes papjás s a világiak közül dr. Gyuriss Emil helybeli ügyvéd, aki vagy itt, vagy Zsolnáron néppárti programmal fel is fog lépni. Tekintve, hogy mi — már t. i. a szabadelvű pártiak — most, sajnos, vezér nélkül élünk és velünk, mint hogy mondani szokás, a kutya sem törődik, majdnem bizonyos, hogy nálunk a néppárt

TARCSA.

Obstrukció és ex-lex Túróczvármegyében 1707-ben.

Írta: Bráz Béla, Túróczvármegye levéltárosa.

II.

1707. év máj. 12. a megye restaurációra gyűlt egybe s szervezkedésre az öndi nagy utra. Alispán lett Okolicsányi Kristóf újból, szolgabírák: I. Járás Ivánka Miklós, II. Beniczky Imre, III. Jezerniczky Gábor, IV. Eördögh Adám. Osszeiratot 52 nemes, kiknek nemesi joguk elvesszte terhe alatt jelen kell lenniök az öndi országgyűlésen. Megszavaztatott minden személyre 2—4 frt napidíj s előismeret, melyet 5 társukér szállított utának. A készülődés és szervezkedés lassan haladt, ugy, hogy csak május 25. körül indultak meg a megyei deputáció.

Corvin Miklós szentjávó evangélikus lelkész mondott imát s áldást a stb. ügyért utazó 52 nemesre, szerencsés visszajövetelt kívánván nekik.

A magasban mintha titáni harc folynék. A folytonos mennydörgést rossz jelnek magyarázzák s féltő előérzettel gondolnak Öndora. Nolite timere — ne féljetek, biztatja a lovasokat Rakovszky, protestációjuk jogos, mert törvényen alapul.

Körömmezőn az országgyűlés már javában folyik, midőn a túróci követek megérkeznek „meglepetésszerűen”.

Junius 6-án tárgyalattott Túrócz átírtva a szomszéd megyékhez, melyek azokat a fejedelmekhez küldötték be s a fejedelmekhez felterjesztett „memoriális”. Minikettő mélyen sértette Rákóczy gyengéd szívét, különösen a memoriális éles hangja, mely a fejedelmet önzéssel is vándolta. „Adjának számat — ugymond Rákóczy — Túrócz vmegye követi s feleljenek a ranusztásokokról, melyekkel elhalmozta.” Okolicsányi s Rakovszky macakcul ragaskodnak — quod scripsi, scripsi a memoriális-hoz, Rákóczy erre azt felel: „Hogy Túrócz vmegye panaszkodhatik legkevésbé, mert távol volt a háború színterétől s ha általános is a toher, az már régibb keltetu”, majd a keserűsen hangján folytatja: „Etes nemzetem, hát ezt érdemtelmet sok szives, hazám ügye mellett való fáradságaim után. Vagy öljetek meg, vagy nyeljen el a föld, mintsem remélnél kösziemet helyett tyarannusnak mondatnom”. Okolicsányi és Rakovszky folyton replikázva obstruál. A gyűlés a vakmerőségen elrettenve, nézi a fejedelem vergődését s a fájdalom lelki harcát az alaváló támadás ellen s a halgatást beleegyezésnek vélvén, kitör belőle a fájdalmas panasz:

„Ezt érdemtelmet hűdosásim után töled ó hazra, melyért feleségemet, gyermekeimet elhagytam . . . nem tudom . . . magammal viszem koporsómba, mert te

tudod Istenem, hogy igaz szívű vagyok, őh ne engedél rajtam e gyalázatot.” A háromszoros obstrukcióra — támadásra felkel, hogy elhagya trónját. Visszartartják. Hlt embere, Beresényi, mint a gyanusítás nyílával megsebzett oroszlan, felugorva, halálalzó pallóast megvillogtatja. Hogyan, rendek! A fejedelem tavozésk s a búntűsök meneküljenek . . . haljanak a gazok.” Megvillannak a kardok. Az őriási jaban vézes segélykiáltások. Rákóczy megrémülte kiterjeszt karját s a trónjához menekülő túrócziaikat úgy védi. Plattly Sándor, a fogas prókator, lábai előtt fetengve kéri oltalmát. A menekülő Okolicsányit s Rakovszkyt vadgalják a rendek, mig a megréttent fejedelem esőt parancsára a gyzásos scena megszűnt. Rakovszky Menyhértet baldokolva vittek sátrába, hol az udvari káplán utolsó kenettel készíti utók utjára. Az elalélt Okolicsányi alispán sátrába viszik, hogy ő is készüljön a halálra (harmadnapra végeztetett ki — s felmegyelve, elérniót például oszlopokra kötötötetett ki). A túróci nemességre aréston indikáltott.

Junius 7-én, a gyzásos esemény hatása alatt, fájdalmas arecezal jelenik meg Rákóczy a gyűlésen. A vmegye szájszája, mely a többiekkel az ország sátra előtt lengett, loszaktított s összetépetett Rakovszky hltt teteme felett, pecséite szétéretett s politikai élete ettemtetett.

(Vége küv.)

Chabada József.

A körműzbányai vártemplom nagyharangjának lassú, mélabús kongása szinte dermesztőleg hatott az emberek lelkére, amidőn e hó 5-én langjai a város nyugalmozott polgármesterét, diszpolgárát, Barsvármegyei törvényhatósági bizottságának tagját a város volt országgyűlési képviselőjét siraták először. A város középületén lengő gyászolobogók azt hirdetik, hogy neussak szűk család körben gyászoznak Chabada József elhunytát, hanem gyászol szívében a város minden polgára, mert hiszen az halt meg, aki egész életét a városnak szentelte, annak felvirágoztatása volt életének s hivataloskodásának végcélja. Szeretettel ragaszkodott városához, annak ügyeit teljes odaadással s lelkiismeretességgel végezte mindenkor s ez tette neki lehetővé azt, hogy polgártársainak osztatlan ragaszkodását, bizalmát s szeretettét végső lehelletéig megtarthatta. Mint tisztviselő több mint negyven évig az országban szolgált a várost, ez időből pedig 23 évet a polgármesteri székhely töltött. „Munka, munka és ismét csak munka”, ezen szavakkal jellemelhető leginkább Chabada József hivataloskodása. Körműzbánya városa anyagi jólétét neki lehet köszönni. Tudását, akaraterejét mindenkor a városnak szentelte, annak a városnak, amely ő benne megbízott, ügyeinek vezetését hosszú éveken keresztül reá ruházta.

Tisztviselőiarszával szemben mindenkor szeretettel, előkezeséggel érintkezett, amiért ezek meg is becsülték s fáradozásaihoz készséggel segítettek is. Mint polgármester, sok sikert ért el; ezeket a sikereket bültés megfontolásának, eredménytelen visszavonulásai magyarázóitól is ismeretelének, példatlan buzgalomának és gazdag tapasztalásainak köszönhetjük, melyek képessé tették őt arra, hogy hivatalos eljárásában mindenkiel szemben határozott s mindenkor célravezető lehetett. Polgármesteri éveinek első felében sok állásos reformot vitt keresztül, bár tudta, amidőn ezeknek keresztülviteléhez hozzá fogott, hogy sokakat fog magával szemben találni; de viszont azt is tudta, hogy minden egyes alkotása, egy-egy újabb győzelme lesz a haladásnak s éppen azért nem eszgedt el soha, hanem küzdött tovább és mindenkor. Ez a sok küzdelem edzette teterejét s tette elő kiarróvá, mint amilyen tényleg volt. Ilyen tisztviselő volt Chabada József.

Mint ember szeretetreméltó, előkezes s elfogulatlan mindenkiel szemben. Példás férj, szerető apa. Jellemes személyen, becsületességgel hozzáférhetően. Mind elő adományai az Alkotónak, amelyek az emberek szíveit megnyerni képesek. Bizony nemes lesz őt nélkülözni mindazoknak, akik barátainak, jó ismerőseinek mondhatják magukat, akik tanácsaira halgattak s akik jó szívéhez fordulnak akkor, midőn közbenjárását szükségessé, hasznosnak vélték és tudták. Őnzelen volt a határlanságig, mert hiszen a saját érdekeit akkor is felre tette, amidőn városának képviselői mandátumát Lukács László pénzügyminiszternek engedte át, gondolva, hogy ezzel is szolgáltató tesz a városnak. Híven szolgált egyházat is, melynek hosszú éveken keresztül felügyelője volt. Nemes szív volt az ő szíve, magasztos lélek a lelke, egyénisége pedig lankadatlan harcossza a jöközőnk; áldott legyen mindezekért az ő emlékezte mindenkor!

Életének története, röviden vázolvva, a következő: 1837. évi február hó 26-án született Széklen. Turóczevmegyei. Középsikolait Szelműzbányán végezte az ág. h. ev. leycumban. Főiskolai tanulmányait Budapesten és Eperjesen végezte. Már mint serdülő ifjú, Körműzbánya város szolgálatába állott. 1857. jan. 13-án mint díjazott gyakornok alkalmaztatott a városnál, 1858. jan. 22-én iradatviszté nevezetett ki. Ezen állásban egész 1864-ig maradt, Ezen év jan. 1-én br. Magjthényi Gosta akkori barszvármegyei főispán által városalgyűlési nevezetett ki. 1867. apr. 16-án közfelkiáltással választott meg a város főügyezőjévé. 1869. jul. 30-án letette Eperjesen a bírói állományzatát. A kir. járásbíróóságok felállítására elhagyta a város szolgálatát; 1872-ben kinevezetvén a körműzbányai járásbírói albróvára, eddig viselt városi főügyezői állásáról lemondott. Chabada József, mint bíró is ugyanazon általános bizalomnak örvendett, melyhen őt főügyező korában s már előbb is mindenki részeseztett. Igazolja ezt ama körülmény, hogy polgártársai, akik tudták, hogy legkezesebb és legmagasztosabb jogaik védelmét is nyugodtan reá bízhatják, ezen időben a kerlettel mandátumával kínálták meg. S ő — bár megválasztása egyhangy lett volna — ismert szerénységével fogva, ellátrította magától ezen kitüntetést azzal, hogy a jelölést el nem fogadta.

Chabada József érdemei annyira emlékeztében maradtak a város közinségének, hogy őt 1875. évi

janus hó 1-én az akkor megtrútt tanácsnoki s városi árszavéki elnöki állásra egyhanglag megválasztották; kimondták, hogy a bíróságnál töltött szolgálati évet, a városnál töltött szolgálati idejét beszámíttatnak esetleges nyugdíjajóztatásánál. Ezen megválasztása ő re nézve annyira megtisztelő módon történt, hogy a közölgőnek megfelelően, a felajánlott állást elfogadta és kir. albrói állásáról lemondott.

Már két évvel a városhoz való visszatérése után, azaz 1877. évi január hó 21-én a város első tisztjében, a polármesteri állásban volt Chabada. Ezen állásban egész 1900. aug. 23-ig buzógódott, amikor az elhunyt Amon Ede helyébe országgyűlési képviselővé választották őt polgártársai. A legutóbbi általános képviselőválasztásokkor Lukács L. pénzügyminiszter jár ára visszalépett a jelöléségtől. Ezen időtől fogva nyugalomban, csendben elégedett családjával s óbarátai körében. Betegsége mely előtét kioltotta, akkor kezdődött, amidőn Welsesből visszajött, ahol különben jó egészséget fokozottabb mértékben vélte biztosítani. Mult év novemberének elején ágyba döntötte őt a kór s f. hó 4-én este 1/2 órákor kioltotta életét. Hült temetése a hó 7-én kísérték ki a sírkerbe, amidőn a nem utóbbára síró rokonaival együtt utóbbira sirtatta őt a vártemplom nagy harangjának lassú, mélabús kongása.

A gyászoló család a következő gyászjelentést adta ki: Az alulírottak, az összes rokonság nevében is, fájadalomtól megtört szívvel tudatják, hogy forrón szeretettel édes atyjuk, illetve após, Chabada József, a koronás arany érdemkereszt tulajdonosa, Körműzbánya sz. kir. s főbányaváros nyugalmozott polgármestere és diszpolgára, volt országgyűlési képviselő, Barsvármegyei törvényhatósági bizottságának tagja, f. hó 4-én este 1/2 órákor, életének 67-ik évében, hosszabb szenvedés után jobb létre szenderült. A megbolgiboltult hült teteme esztűrtökön, f. hó 7-én délután 3 órákor telt az ág. h. ev. egyház szertartásán, 1904. évi január hó 5-én, Áldott legyen emlékezte! Tomasehek Gyuláné szül. Chabada Adel, Chabada Géza gyermekei, Tomasehek Gyula veje.

A nőegylet számadása.

A Turóczevmegyei Jötevény Nőegylet által 1903. évi december hó 13-án Stubnyafüfőrdön felállított karacsnyfa és a szegénygyermekok felnevelésének költségeiről:

Az összes bevétel 287 korona, a kiadás pedig 157 kor. 62 fill. volt és így a maradvány 129 kor. 38 fill., mely összeg a Nőegylet pénztárára szállítottat.

Dr. Láng Ernőné és özv. Rakassányi Gusztávné gyűjtőívén a következők adoztak:

Ifj. Justh György 20 korona; Berecz Gyuláné és Ujhelyi Attila 6—6 korona; Beniczky Kálmán, Jóób Gyözö, gr. Nayhaus Ottó, Rakovszky Iván, dr. Strauss Mózesné és Zányi Kálmánné 5—5 korona; Csepessányi Sándor, Graber Jakabné, Kuffler Zsigmond, dr. Lax Adolfné és Sróth Péter 4—4 korona; Beniczky Aladár, Cserei Emil, Fischer Adolfné és Keviczky Istvánné 3—3 korona; Akantisz Ödön, Beniczky Ákos, Biehler A., Dávid Ferenczné, Dávid János, Hudák Endréné, Kolosy Miklós, özvegy Lehotzky Vilmosné, Löwy Zsigmond, Neuvirth, Patsch Ignácz, Patsch Vilmosné, Pálka Kálmánné, dr. Petrikovics János, Reöthy Vladimír, Rutkay Sándor, Ruzsicska Jánosné, dr. Schindler Arthur, Singer Fanny, Spitzer Gizella, Székely Mózes, Schwarz Kálmánné, dr. Trombauer Arpád, Voldics Károlyné és Velits Antal 2—2 k.; Bárdos Adám, Soltes József, Záthareucky Imre és Fogadás Ödön 1—1 kor., összesen 148 kor.

Természetbeni adományokat nyújtottak:

Akantsz Ödönné, Bárdos Adámné, Balogh Lászlóné, Binföld Admin, Borbély Kálmánné, Boldis Ignáczné, Chikán Miklósné, Erdődi Györgyné, Fischer Lajos, Galandka Olga, Haas Fanny, Holländer Leo, Kosuth Reszóné, Kertész Jánosné, dr. Láng Ernőné, Moskócziné, Patsch Vilmosné, özv. Rakassányi Gusztávné, Rakassányi Józsefné, Reöthy Vladimír, Riszner Józsefné, Székely Ferenczné, Strauss Adolfné, Schwarz Kálmán, Thomka Emilné, Zányi Kálmánné.

Somogyi Gézánné gyűjtőívén adoztak:

Gerő Virgílné 10 korona; Rombauer Irányi Erzsi és Babusik Edéné 4—4 korona; Müller Otília, Bertsch Ottó, Ditter Ferencz, Szarka Lajos, Balázs Endre és Párvy Endre 2—2 korona; Mezei József, Krees Gyula és N. N. 1—1 kor., összesen 33 korona.

Természetbeni adtak ajándékokat: Dr. Messinger Mórné, Schömayer Viktorné, Wagner Lipótné, Éder Ferenczné, özvegy Polonyi Györgyné, Kirelmayer Gyözönné, Farkas Istvánné, Tiesch Károlyné, Somogyi Gézánné.

Zoriközy Attila gyűjtőívén adoztak: Br. Révay Gyuláné (Kisselmeecz) 40 korona; br.

Révay Ferencz (Budapest), dr. Boleman János (Stubnyafüfőrd) és dr. Szüllő Géza (Budapest) 10—10 korona; Szurokovszky Cyrillné (Stubnyafüfőrd) 6 korona; Dávid Gyuláné (Stubnyafüfőrd), Roth Emilné (Alsóstubnya) és Sylvester Roman (Háj) 4—4 korona; Velits Margit (Tótróna) és Náthánné (Prickopa) 5—5 korona; Topoezer Sándor (Turóczevmegye) 3 korona; Stransky Jakab (Stubnyafüfőrd) és Francisey Rozsá (Mossócs) 2—2 kor.; N. N. 1 korona, összesen 106 korona.

Természetben adoztak: Justh Pista és Margit (Tótróna), Justh család (Tótróna), Zorközy Tivadorné (Stubnyafüfőrd), dr. Boros Béláné (Stubnyafüfőrd), Schulzné (Szucsány), Herex N. pék (Stubnyafüfőrd), Spitzné (Vriezkó), Stransky Jakab (Stubnyafüfőrd), Foudfer kereskedő (Stubnyafüfőrd), Kolosy Béla (Turóczevmegye), Kohn Hugóné (Divék), Soest Alice (Nagyrákó).

A Nőegylet az adományokért ezutal is hálás köszönetét fejezi ki,

HIREINK.

— **A nőegylet válsága.** Nem teljesen váratlanul ugyan, de mégis őszinte aggodalommal a nőegylet jövője iránt, regisztráljuk, hogy Justh Ferenczné szül. Bathányi Mária grófné a törözmegei jötevény nőegyletülé választmányához a következő lemondó levelet intézte: „Tisztelt Választmány! A törözi jötevény nőegyletülé két éven át viselt elnöki állásomról ezennel lemondok. Amidőn ezt a t. Választmány becses tudomására hoznám, egyuttal őszinte hálámát fejezem ki a tisztelt tagok mindenkor tanusított szives bizalmáért és a buzgó tisztviselői páratlan támogatásáért. Egyszermind azon forró óhajnak adok kifejezést, hogy az egylet további nemes működését még sok számos éven át kísérje a Mindenható áldása. Tótrónán, 1904. január hó 4-én. Justh Ferenczné szül. Bathányi Mária grófné. „Ha a nemes grófnő lemondásának visszavonására birni nem sikerülne, a nőegylet, má kiforratlan társadalmi viszonyaink közepette nagy megpróbáltatásnak néz elébe. Ugy értesültünk azonban, hogy a nőegylet tagjai körében mozgalom volt meg arra, hogy Justh Ferenczné az elnöki tisztség további viselésére redjörjék. A nőegyletülé érdekében mi is ehhez a mozgalomhoz csatlakozunk és anélkül, hogy ennek a lemondásnak sulyát és a grófnő eddigi nagy érdemeit méltányolnók arra kérjük a nőegyletülé minden tagját, hogy a mozgalomhoz csatlakozva törekedjenek a nőegyletülé válságát elhárítani.

— **Személyi hír.** Justh Ferencz orsz. képviselő családjával együtt több heti tartózkodásra a fővárosba utazott.

— **Chabada József,** Körműzbánya város volt polgármesterének és orsz. képviselőjének temetése alkalmából Turóczevmegyeből is számosan fejezték ki részvételüket a gyászoló családnak. Személyesen részt vettek Berecz Gyula kir. tanfelügyelő, a háji ág. h. ev. egyház költőisége, mely Palicz János lelkész, Timkó János tanító és az egyházi gondnokból állott, egykori felügyelője gyászolva jelent meg. Ott voltak Körműzbánya város törzsei erdeiben alkalmazva levő erdősítétek Roß Emil főerdész vezetése alatt. Ez elhunyt nagy érdemeit lapunk más helyen méltányoljuk.

— **Királyi kitüntetés.** Dr. Haas Jakabot, Turóczevmegyei főpénztárst ábból az alkalomból, hogy ő Felsőszécsőn a Ferencz József-rend lovagkeresztjével tüntette ki az egész országból szamosan üdvözölték. Ezek között felomulták az Országos Orvos Szövetség üdvözlő iratát, amely igen meleg hangon emlékezik meg a kitüntetett érdemeiről. Pótlólag megemlítjük, hogy dr. Haas Jakab 50 éves orvostudári jubiluma alkalmával a varmezei gyógygyezsekek nevében Turóczevmegyei Sándor turóczevmegyei törzsi gyógygyezseks üdvözlője a jubilánst. A kitüntetés átadásának ideje még nincs megkötözve. E részben Ifj. Justh György főispán a kitüntetést jelenleg megérkezte után fog intézkedni.

— **Nyugdíjazás.** Ifj. Bulovszky Simon, Turóczevmegyei nék sok éven át főpénztárosa, ki a megyepénztárk beszüntetését után a beszüntezébanai pénzügyi igazgatóság turóczevmegyei kirendeltségéhez volt szolgálatra beosztva, f. hó 1-jevel nyugdíjba vonult. Közéletünknek ezen számottevő alakja bizonyára most még fokozottabb mértékben fog résztvenni hazafias irányu munkásságainkban, mert az ő összeköttéseit, helyi ismereteit nem is nélkülözhetők.

— **Kinevezések.** A megyei pénztárk és számvényezsekek beszüntetésével az alkalmazásban levő tisztviselők az elmult éven ideiglenesen az állami hivataloknál voltak beosztva. A m. kir. pénzügyminiszter most rendezte ezen tisztviselők sorát. Dugovics Titusz volt varmezei főszámvényő számvényelővé, Buvicz Károly volt megyei pénztári ellenőrt számvényelővé, Josszák Géza volt megyei alszámvényő számvényelővé nevezte

